

[Elgaard.]

Udfra denne indstilling må jeg anbefale at stemme det forslag til dagsorden, som det kommunistiske parti har stillet, ned.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Jeg har et par bemærkninger at gøre til ministrene.

Den højtærede forsvarsminister sagde, at 18 måneders tjenestetiden var med i billedet, da forsvarslovene blev vedtaget først på sommeren. Det er rigtigt, at det blev drøftet i forbindelse med forsvarslovenes gennemførelse. Men jeg tror alligevel, at befolkningen, også de, der tilhører venstre ude i landet, havde regnet med, at når forsvarslovene blev gennemført med de udgiftsbeløb, det der drejede sig om, var det de militærudgifter, vi kunne regne med i de kommende år. Og hvis den højtærede forsvarsminister ville spørge sig for ude blandt befolkningen, tror jeg, han ville få bekræftet, at det for mange er en overraskelse, at man nu så kort efter møder med nye millionudgifter til militæret, lagt ovenpå de beløb, som alle, da forsvarslovene blev gennemført først på sommeren, fandt var meget store. Det var forevrigt også på det tidspunkt, spørgsmålet om 18 måneders tjenestetid blev afvist af regeringen som teknisk uigennemførligt indenfor den nærmest kommende tid, og det blev ikke stillet i udsigt, at man kunne vente, det kom til at ligge for igen ganske kort tid efter.

Når den højtærede udenrigsminister siger, at hans indflydelse i de internationale forhandlinger ikke er så stor i forhold til de store lande, viser det en klædelig beskedenhed fra hans side, som jeg sætter pris på. Men jeg ville nu ønske, at ministeren var knap så tilbageholdende, som han har været i visse spørgsmål, hvor jeg synes at et dansk initiativ og måske navnlig et forsøg på at få de tre nordiske lande til at optræde i fællesskab kunne være påkrævet. Der har været et par lejligheder, hvor Sverige har stillet sig på et andet standpunkt end Danmark og Norge. Det svækker altid de nordiske landes stilling, når man i disse internationale spørgsmål ikke står sammen. Det er forståeligt, hvis det drejer sig om forhold, der direkte vedrører Atlantpagten, men det er mindre forståeligt, når det gælder spørgsmål, som ikke direkte vedrører pagten, og der har været et par sådanne lejligheder. Jeg nævner spørgsmålet om Kinas indlemmelse i FN i fjor forår, hvor Sverige tog en anden stilling end Danmark, og der har også været lejligheder i år under FN's generalforsamling, hvor Sverige har

taget en anden stilling end vi. Det er på disse steder, jeg mener den højtærede udenrigsminister bør gøre sin indflydelse gældende for, at Norden med større myndighed og fasthed kan give udtryk for det, som føles i Norden, og som vi i hvert fald har sporet i mange kredse i Danmark, der mener, at det standpunkt, Sverige indtager, stemmer mere med nordiske synspunkter end det, Danmark i enkelte situationer har indtaget.

Ministeren lyste efter min stilling til Tyskland og sagde, at han ikke var blevet klar over, hvad jeg egentlig mente man skulle ønske eller tilråde med hensyn til Tysklands fremtid; jeg mener, at jeg sagde det temmelig klart, men jeg skal sige det meget tydeligt nu. Jeg mener, det er en dansk interesse, at Tyskland ikke bliver oprustet, at Tyskland ligger hen som et neutralt område. Jeg mener det samme om Tyskland, som den højtærede minister mente i 1945 og 1947, i årene, da vi meget vel kunne huske, hvordan det var, når der var et militært stærkt Tyskland. Da mente den højtærede minister nøjagtig det samme, at man for at sikre ro i Europa måtte træffe foranstaltninger, så vi ikke igen fik et militært stærkt Tyskland, som kunne afføde ny krig. De almindelige talemåder om, at et neutralt område er en fare for freden, er netop kun talemåder. Det kan der ikke føres bevis for, ikke gives begrundelse for. Det afhænger af den særlige situation, man står overfor. Men det, der kan føres bevis for, er, at et militært stærkt Tyskland gennem århundrederne har været en fare for freden i Europa, og med denne baggrund er det berettiget, at vi i den spændte situation i verden, vi nu står i, føler os ængstelige, når man nu fra dansk side er med til at opmuntre til oprustning af Tyskland. Jeg spurgte tillige den højtærede udenrigsminister: Har det ingen vægt, hvad Herman Clausen, hvad Bøgh Andersen, hvad de ledende folk i Sydslesvig siger om disse ting? De kender det tyske folks mentalitet, de ved, hvilken fare der rummes i, at soldater begynder at marchere i Tyskland igen.

Hvis ministeren deroverfor vil sige, at militært set vil det være en svækkelse af vestmagternes stilling, hvis Tyskland ikke er med i Vesteuropas oprustning, giver jeg ham ret. Det er soleklart, at Vesteuropas militære stilling i væsentlig grad vil blive svagere, når Tyskland er udenfor. Men jeg vil sige til den højtærede minister, at i dette spørgsmål er *det* ikke for mig det